

Det var så det hela började...

Michaela Vanek och Anqi Lindblom-Ahlm har bläddrat igenom äldre upplagor av *Labyrinten* för att finna ut hur den svenska avelsbasen startade för 50 år sedan. Tre abessinier som importerades från England blev basen för hela Europa.

REDAKTÖREN FÖR medlemstidningen *Labyrinten* 1979, Gunilla Lindström ringde upp Karen Schmidt, innehavare av stamnamnet Snorrehus – Sveriges första uppfödare av abessinier och frågade varför hon valde just abessinierkatten (*Labyrinten* 2/79).

”Jag läste i en tidning, av händelse, att det fanns en vacker kattras med ett vänligt temperament och jag blev genast intresserad och genom bekant fick jag adress till England. Jag skrev till England och fick till svar att de var väldigt restriktiva, de visste ju inte vem jag var, men om jag till deras stora utställning i London ”Katten i konsten” kunde skaffa konst från svenska konstnärer så skulle jag få köpa ett par katter som belöning. Ung och ambitiös som jag var så lyckades jag skaffa svensk konst till utställningen. Det var samma år som drottning Elizabeth kröntes, dvs 1953.”

Från England kom två katter, Nigella Fern, en viltfärgad hona och en hane, Heatherpine Faraoh. Senare kom Nigella Constatine, en viltfärgad hane. Dessa tre katter är ursprunget till den svenska stammen.

”Jag hade ingen aning om vilka juveler jag hade fått från England. Fern var en mindre katt utan skönhetsfel men lite kall i färgen. Och Constatine var en utomordentligt vacker katt, elegant, varm i färgen med fina svarta stövlar, som man så sällan ser hos dagens abessinier (1979), men han hade halsband och vit medaljong.”

På frågan om vilken av hennes abessinier hon minns mest svarade Karen: ”Det var nog Nigella Constatine som jag minns mest av mina

Odessa av Silverbäcken, ”Lione”, född 1972. Farfarsfarmor var IC Nigella Constatine

katter. Han hade plus. Han var ett underbart djur. En del av hans avkommor hade hans fina stil. En tid fanns det i Europa fina abessinier och om man tittade i deras stamtavlor så fanns Constatine där alltid. I USA var den vinstrikaste katten under en period Pharaos Ramses och han hade Constatine bakom sig.”

”Mina katter sprang fritt och så småningom blev det irritation bland grannarna och jag var tvungen att överlåta katterna eftersom grannsämjan är viktig. Jag gav bort dem till Margareta Holmström som är innehavare av namnet Rönnvikens. Hon födde upp många fina katter som bland annat såldes till USA.”

Karens favoritfärg på abessinier var viltfärgade.

”De är väldigt snygga. De skimrar i solen. De speglar ljuset åter. Abessinier är de vackraste av alla katter. Många konstnärer skaffar sig katter och då är det ofta viltfärgade abessinier.”

Ord på vägen från Karen: ”Ni ska var väldigt rädda om abessinierens

temperament och speciellt de viltfärgades vackra varma färg. Det är viktigt att det inte slarvas bort utan tas väl tillvara.”

I *Labyrinten* 2/93 finns en artikel om den svenska stammen skriven av Ferenc Ung, en artikel som tidigare var publicerad i tidningen *Felix* år 1968, då man firade abessinierens 100-årsjubileum. (1868 inregistrerades den första abessinieren i England):

”År 1953-54 är den svenska abessineravelns start. På våren 1953 föddes i England de första två till Sverige importerade abessinier och ett halvt år senare kom dessa till oss. När dessa rader skrives är det nästan jämnt 15 år sedan den första abessinierkull, tre honor, föddes i Sverige. Det var den 28 april 1954. Dessa bildade kärnan till kommande svenska stammen. Till det ursprungliga avelsparet importerades nu en tredje, en hane, vilket visade sig vara en lycklig lösning. Med en så smal avelsbas till sitt förfogande har de tidigaste uppfödarna lyckats manövrera väl så att en allt för tät inavel kunde undvikas. De nästa importer som fick betydelse för den svenska stammen kom bara fyra år senare. Sedan följde vår abessinieravels första mörka period 1959-60. Rasens popularitet nådde en bottennivå, antalet kullar sjönk, honornas fertilitet var låg, de första uppfödarnas entusiasm mattades och flera övergav sina katter. Men med 1961-62 började en ny uppgångsperiod, en ny avelshane gjorde entré och registreringarna ökade igen. I början bara försiktigt, perioden 1962-65 var stormig, navelbräcksdiskussionerna* gick i höga vågor, och vid de ”inledande drabbningarna” var

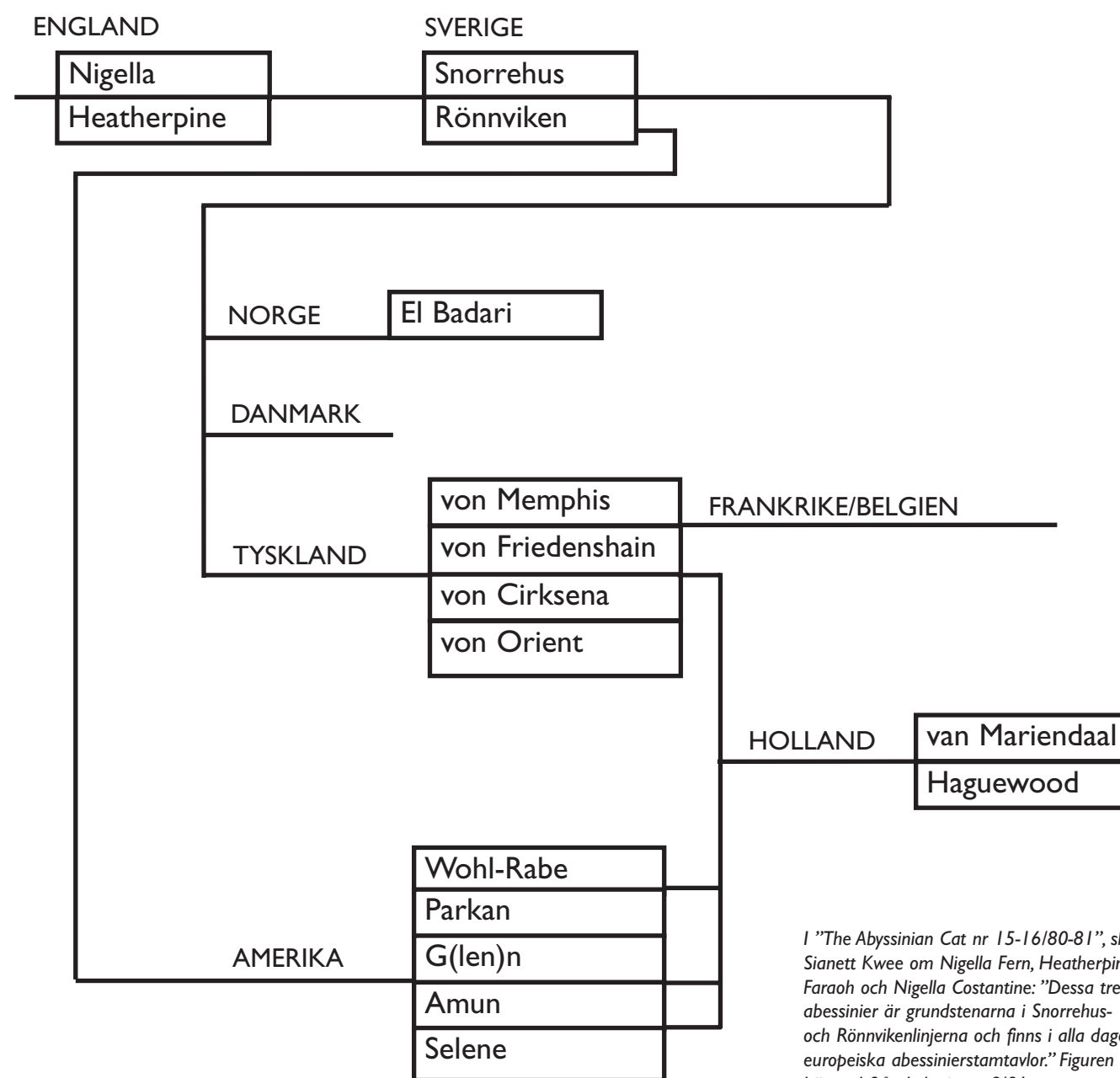
tonerna så bryska, att atmosfären förgiftades för all framtid. Tyvärr dras vi fortfarande med rester av dessa barnsjukdomar, misstänksamhet och avundsjuka, som grundades just i dessa år, när de svenska abessinierägarna spaltades på två läger. Inget skulle vara värdigare än att fira vårt abessinierjubileum med en klok försoning, som kunde bilda grund för ett samarbete, så att vår avels största gissel äntligen kunde bringas ur världen. År 1965-66 blev vändpunkten, nya importer kom och dessa avelsdjur har helt omformat

vår abessinieravel, de fick stort inflytande och rasens popularitet idag kan man tacka dessa för. 1965-66 års investeringar bar frukt under 1967 som blev de svenska abessinierernas explosionsår.”

I reportaget *Hemma hos Rönnvikens* berättade Margaretha Holmström (*Labyrinten* 7/81) följande om navelbräcksdiskussionen:

”På den tiden hade vi stora problem med navelbräck som började dyka upp i våra kullar. Jag kontaktade en veterinär som heter Marianne Andersson som föreslog lämpliga

åtgärder, bland annat skulle vi inte använda katter i avel som hade navelbräck. Diskussionens vågor gick höga under denna tid, stämningen var olustig. Jag kan tala om att många ungar föddes med öppna bräck, det såg precis ut som bubbelgum under magen! En gång kom en känd kattdomare och jag i diskussion under en utställning och många hårda ord växlades, vi blev avbrutna av en herre som talade om att vi stod under en mikrofon och att alla hade hört oss!”

! ”The Abyssinian Cat nr 15-16/80-81”, skrev Sianett Kwee om Nigella Fern, Heatherpine Faraoh och Nigella Constatine: ”Dessa tre abessinier är grundstenarna i Snorrehus- och Rönnvikenslinjerna och finns i alla dagens europeiska abessinierstamtavlor.” Figuren hämtad från *Labyrinten* 8/81.